

Evanjeliu na Kvetnú nedeľu (cyklus C)

Komentár na Kvetnú nedeľu. Vo Veľkom týždni chce Ježiš vstúpiť do mesta našej duše. Chceme Ho prijať s pokorou osliatka a palmy, so srdcom pripraveným na sviatosti, so starostlivosťou o maličkosti, s úsmevom a v službe druhým.

Evanjeliu (Lk 19, 28-40)

Ježiš išiel popredku a uberal sa do Jeruzalema. Keď sa priblížil k Betfage a Betánii pri hore, ktorá sa volá Olivová, poslal dvoch učeníkov so slovami:

„Chodte do dediny, čo je pred vami. Len čo do nej vojdete, nájdete priviazané osliatko, na ktorom nikdy nijaký človek nesedel. Odviažte ho a privedte! A keby sa vás niekto opýtal: „Prečo ho odväzujete?“ poviete: „Pán ho potrebuje.““

Tí, ktorých poslal, odišli a našli všetko tak, ako im povedal. Keď osliatko odväzovali, povedali im jeho majitelia:

„Prečo odväzujete osliatko?“

Oni povedali:

„Pán ho potrebuje.“

Osliatko priviedli k Ježišovi, prehodili cezeň svoje plášte a posadili naň Ježiša. Ako šiel, prestierali na cestu svoje plášte. A keď sa už blížil k úpätiu Olivovej hory, začali celé zástupy učeníkov radostne veľkým hlasom chváliť Boha za všetky zázraky, ktoré videli, a volali:

„Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom!

Pokoj na nebi a sláva na výsostiach!“

Vtedy mu niektorí farizeji zo zástupu povedali:

„Učiteľ, napomeň svojich učeníkov!“

On odvetil:

„Hovorím vám: Ak oni budú mlčať, budú kričať kamene.“

.....

Komentár

Táto nedeľa sa v liturgii považuje za „Kvetnú nedeľu v Pánovom umučení“, pretože pripomína Kristov vstup do Jeruzalema, aby završil svoje veľkonočné tajomstvo. Preto sa v tento deň od dávnych čias čítajú dve evanjeliá. Ako vysvetľuje pápež František, „toto slávenie má dvojité

príchut', sladkú a trpkú, radostnú a smutnú, pretože oslavujeme Pánov vstup do Jeruzalema, ktorého učeníci oslavujú ako kráľa, a zároveň sa slávnostne ohlasuje evanjeliový príbeh jeho Umučenia. Naše srdce teda cíti tento bolestný kontrast a do istej miery prežíva to, čo Ježiš cítil vo svojom srdci v ten deň, v deň, keď sa radoval so svojimi priateľmi a plakal nad Jeruzalemom“ (František, *Homília*, Kvetná nedeľa 2017).

Benedikt XVI poukazuje na to, že úryvok o triumfálnom vstupe „je plný tajomných odkazov“ (Benedikt XVI, *Ježiš Nazaretský*). Z Lukášovej verzie si môžeme všimnúť niekoľko z nich. Na jednej strane Ježiš zostupuje z Olivovej hory z Betfage a Betánie, kde sa očakával vstup Mesiáša. Svojimi presnými pokynmi o osliatku Ježiš využíva právo kráľov požiadať o osliatko pre svoje osobné potreby. Dávid nechal svojho syna Šalamúna odviezť na vlastnom osliatku, aby sa

nechal pomazať za kráľa (1 Kr 1, 33). Osol bol uviazaný, ako to oznámil Jakub, že Júda urobí so svojim (Gn 49, 11).

Na druhej strane ľudia prestierali na cestu svoje plášte počas Ježišovho prechodu, ako to v staroveku robili obyvatelia Jeruzalema na počesť kráľov (2 Kr 9, 13). A zástup plný radosti začal spievať Ježišovi verziu 118. žalmu: „Požehnaný kráľ, ktorý prichádza v mene Pánovom“. A hovorili aj „Pokoj na nebi a sláva na výsostiach“, slová, ktoré nám pripomínajú pieseň anjelov, keď sa Ježiš narodil v Betleheme (porov. Lk 2, 14), v meste kráľa Dávida a Mesiáša.

Mesiášske pozadie toho, čo sa dialo, neuniklo pozornosti farizejov, ktorí sa pohoršovali a žiadali Ježiša, aby pokarhal svojich učeníkov. Majster im však poukazuje na tvrdosť ich srdc. Znamenia Mesiáša boli také

jasné, že aj kamene by kričali na jeho počesť, keby učeníkov umlčali. A skutočne, ako vysvetľuje istý cirkevný Otec, „keď bol Pán ukrižovaný a jeho známi pre svoj strach mlčali, kamene a skaly ho chválili, lebo keď zomrel, zem sa zatriasla, kamene sa rozbili a hroby sa otvorili“ (Svätý Beda, *Catena Aurea*).

„Tak ako vtedy Pán vstúpil do Svätého mesta na chrbte osliatka,“ hovorí Benedikt XVI, „tak ho Cirkev vždy videla prichádzať znova v pokornom prestrojení chleba a vína“ (Benedikt XVI, *Ježiš Nazaretský*). Scéna Kvetnej nedele sa teda istým spôsobom opakuje aj v našom živote. Ježiš sa približuje k mestu našej duše na chrbte obyčajnosti: v striedmosti sviatostí; v jemných náznakoch, ako sú tie, na ktoré poukázal svätý Josemaría vo svojej homílii na tento sviatok: „bojuj v každom okamihu v týchto zdanlivo bezvýznamných

maličkostiach, lebo v mojich očiach sú veľké; plň si presne svoje povinnosti; usmej sa na toho, čo to potrebuje, aj keby si mal ubolenú dušu; bez vyjednávania venuj potrebný čas modlitbe; nápomocne vychádzaj v ústrety tomu, kto ťa vyhľadá; buď spravodlivý a spravodlivosť zdokonaľuj láskou“ (Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 77).

V tejto epizóde môžeme spolu so svätým Josemaríom kontemplovať aj postavu osliatka: „Existujú stovky iných zvierat, ktoré sú krajšie, obratnejšie a vzbudzujú väčší rešpekt. No Kristus si vybral práve osla, aby sa ako kráľ predstavil ľudu, čo mu prevolával na slávu. Ježiš totiž nepotrebuje vypočítavé chytráctvo a krutosť chladných srdc, honosnú a pritom tak prázdnu krásu. Náš Pán si váži radosť mladého srdca, jednoduchý krok, prirodzený hlas, čisté oko a sluch pozorný k jeho

slovám plným nehy. Takto kraluje v ľudskej duši“ (Svätý Josemaría, *Íst' s Kristom*, bod 181). Kto prijíma Ježiša s pokorou a jednoduchosťou, ten ho potom všade nosí so sebou.

Pablo M. Edo // Grant Whitt -
Unsplash

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/kvetna-nedela-c/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/kvetna-nedela-c/)
(25.02.2026)